

РЕШЕНИЕ

№ 7758

гр. София, 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9518** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. М. А. Ал-А., гражданин на И., роден на 05. 05. 1959 г., със съдебен адрес – [населено място], [улица], чрез адв. П., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ по заявление № 22030779 от 24. 11. 2022 г. издаден от А. З. – първи секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И. – Република Турция.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

Ответникът - първи секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И. – Република Турция, не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 24. 11. 2022 г. жалбоподателят А. М. А. Ал-А., гражданин на И., роден на 05. 05. 1959 г., е подал искане в Посолството на РБ в И. - Турция, за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

По повод на така подаденото заявление е издаден отказ за издаване на виза /стр. 24/, по образец, като в основанието за отказа е посочено– чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ – представените документи и данни не доказват достоверно целта и условията на

заявеното пребиваване. Апликантът не е представил документи, удостоверяващи родствени връзки, съгласно чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ.

С жалба от 25. 09. 2023 г. на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото няма данни на коя точно дата е издаден оспорения отказ, както и данни на коя дата същият е връчен на жалбоподателя, въпреки дадените изрични указания от съда на ответника, с разпореждането за насрочване на делото. При това положение следва да се приеме, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и му е нарушено правото на личен живот, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека. Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят А. М. А. Ал-А., гражданин на И., роден на 05. 05. 1959 г., е баща на М. А. М. А., на когото с Решение № 4037 / 28. 05. 2015 г. на зам. председателя на ДАБ, е предоставен статут на бежанец.

С Решение № 9458 / 17. 12. 2015 г. на зам. председателя на ДАБ е разрешено на М. А. М. А. да се събере на територията на Република България със своята съпруга, ненавършилите пълнолетие деца, както и с баща си А. М. А. Ал-А..

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от З. И. И., определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, съгласно Заповед № 66 / 20. 09. 2022 г. /стр. 20/ на генералния консул на Република България в И., поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ, отказва се виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ, тъй като същият съдържа единствено цитиране на законовата норма, както и допълнението, че апликантът не е представил документи, удостоверяващи родствени връзки, съгласно чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Видно е, че в оспорения отказ няма никакво словесно описание на това какво е установено и дали са налице някакви съмнения относно автентичността на представените документи, с оглед цитирането на чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

В същото време, макар и да не се сочи, като мотив, очевидно отказа е повлиян от проверката извършена от ДАНС и изразеното отрицателно становище от тяхна страна. Видно от представеното (стр. 56) становище на ДАНС, М. А. М. А. има бежански статут и карта на бежанец валидна до 02. 08. 2027 г. Чуждия гражданин има постоянен и настоящ адрес в [населено място], [улица], като е регистрирано излизане на 08. 08. 2022 г. и до настоящия момент иракския гражданин се намира извън територията на страната. Поради отсъствието на домакина по визата е невъзможно изясняване на обстоятелствата по заявлението за виза.

Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

В конкретния случай, е безспорно наличието на стабилен административен акт - Решение № 9458 / 17. 12. 2015 г. на зам. председателя на ДАБ, с който е разрешено на М. А. М. А. да се събере на територията на Република България със своята съпруга, ненавършилите пълнолетие деца, както и с баща си А. М. А. Ал-А..

На основание чл. 34, ал. 5 от ЗУБ, когато чужденецът не може да представи официални документи, доказващи брака или родството, те се установяват с подписана от него декларация или по друг начин.

По делото е представена (стр. 59) декларация по чл. 34, ал. 5 от ЗУБ, с която М. А. М. А. под страх от наказателна отговорност е декларирал, че А. М. А. Ал-А. е негов баща.

При това положение безспорно е доказана родствената връзка между домакина и жалбоподателя, като тази връзка е преценена освен това и при издаването на решението за събиране на семейството.

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4, от българските дипломатически или консулски представителства.

Видно от горепосочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде виза, след като компетентен орган, предоставящ

международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство.

Само за пълнота следва да се отбележи, че на основание чл. 32, ал. 2 от ЗУБ, чужденец с предоставен статут на бежанец има правата и задълженията на български гражданин, с някои изключение, поради което няма пречка М. А. М. А. да се намира извън територията на страната и това не е основание за отказ за издаването на виза по отношение на баща му, който е включен в решението за събиране на семейството.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и ЗУБ и разпоредбите им, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, каквото искане обаче няма направено, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на А. М. А. Ал-А., гражданин на И., роден на 05. 05. 1959 г., отказ за издаване на виза вид „Д“ по заявление № 22030779 от 24. 11. 2022 г. издаден от А. З. – първи секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И. – Република Турция.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в И. – Република Турция, за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: